روی خط خبر

هجدهمین جشنواره تئاتر تجربی برگزار می‌شود

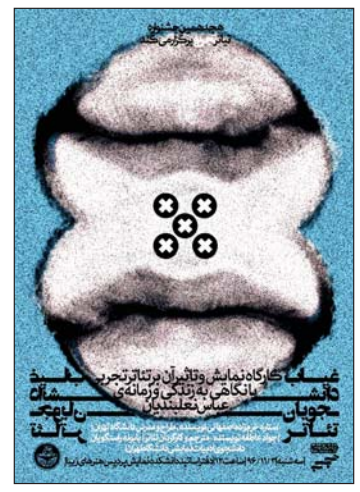

● **گروه هنر:** مجموعه نشست‌های هجدهمین جشنواره تئاتر تجربی به دبیری بابونه راستگویان، پنجمین نشست خود را با حضور جواد عاطفه، مترجم، نویسنده و کارگردان و ستاره خرم‌زاده‌اصفهانی با عنوان کارگاه نمایش و تاثیر آن بر تئاتر تجربی با نگاهی به زندگی و زمانه عباس نعلبندیان برگزار می‌کند؛ دانشگاه تهران، هنرهای زیبا، ساختمان نمایش، دفتر اساتید، ساعت ۱۲تا ۱۴ هر سه‌شنبه یک نشست. ورود برای عموم آزاد است.

برگزیدگان «شب آواز ایرانی» معرفی شدند

● بیست‌وپنجمین ویژه‌برنامه «شب آواز ایرانی»، شنبه، ۳۰ دی، با حضور تعدادی از هنرمندان صاحب‌نام موسیقی ایرانی و اجرای چهار برنامه در تالار اندیشه حوزه هنری برگزار شد. حسن پاکیزه، خواننده و سعید آذرنوش، نوازنده تار، با شعری از رهی معیری در مایه آواز ابوعطا به‌عنوان گروه اول در بیست‌وپنجمین «شب آواز ایرانی» به اجرا پرداختند. در بخش دوم نیز حسین مشجری، خواننده و مجید خلیق، نوازنده سنتور، با شعری از عباس اسلامی (متخلص به شرار) در دستگاه همایون اثری را اجرا کردند. در بخش سوم، کیوان کاکاوند با همراهی ساز سه‌تار با نوازندگی فرهاد شیرزاد و شعری از مولوی در دستگاه اصفهان، قطعه‌ای را به حاضران در برنامه ارائه دادند. بخش چهارم نیز به اجرای محسن شیخ‌الاسلامی با شعری از سعدی در مایه آواز دشتی و همراهی نی محمد مشفق اختصاص داشت. داوری این رقابت موسیقی را مظفر شفیعی، فریدون شهبازیان و علی‌اصغر شاه‌زیدی برعهده داشتند که بعد از اجرای هر گروه، نکاتی را به شرکت‌کنندگان تذکر می‌دادند. لحن و اوج‌وفرودهای صدا، رعایت خواندن در ردیف‌های آوازی، تسلط بر شعر و انتخاب غزل‌های مناسب، کوک‌بودن ساز و نحوه نواختن از جمله موارد و معیارهایی بود که داوران در ارزیابی اجرای شرکت‌کنندگان مدنظر داشتند. فریدون شهبازیان در این جلسه با آرزوی سلامتی برای محمدرضا شجریان به اهمیت انتخاب شعر اشاره و بیان کرد: شعر باید در بطن همه اجراها اهمیت داشته باشد. هنرمندانی مانند شجریان تا زمانی که به غزل مناسبی برای قطعه خود نمی‌رسیدند، کار را شروع نمی‌کردند و بر این مسئله تاکید جدی داشته و دارند. به هر صورت در آوازخواندن، یک‌شکل و یکدست‌بودن آواز از خود آواز اهمیت بیشتری دارد. در پایان این محفل، گروه چهارم به‌عنوان گروه برگزیده بر اساس رأی هیئت داوران انتخاب شد. ضمن اینکه محمد معتمدی که میهمان ویژه بیست‌وپنجمین «شب آواز ایرانی» بود، با همراهی ساز سنتور به نوازندگی حسین پیرنیا به اجرای دو قطعه آواز و تصنیف پرداخت.

گفت‌وگو با آروند دشت‌آرای، مدیر بخش بین‌الملل جشنواره تئاتر فجر

تئاتر، نماینده پویایی جامعه ایران در دنیاست

عسل عباسیان: این روزها جشنواره سی‌وششم تئاتر فجر با اتفاقات بین‌المللی بی‌سابقه‌ای در حال برگزاری است. با آروند دشت‌آرای، کارگردان و مدیر بخش بین‌الملل جشنواره، درباره رزیدنسی‌ها، پنل‌ها و اتفاقات تازه بخش بین‌الملل و دستاوردهای آن گفت‌وگو کردیم.

بخش مغفول‌مانده جشنواره امسال، بخش رزیدنسی و رسیدن به اجرائی مشترک در یک مشارکت بینافرهنگی است. این بخش چطور و با چه هدفی به بخش بین‌الملل جشنواره امسال اضافه شد و هدف آن چیست؟

رزیدنسی‌ها هدفشان رسیدن به اجرا یا تولید مشترک نبوده و نیست؛ هدفشان ایجاد ارتباط است. قرار نبود خروجی‌ها، خروجی‌های هنری خلاقی باشد، قرار بود صرفا این گروه‌ها گزارش بدهند که در یک مشارکت به چه چیزی رسیده‌اند. هیچ‌گونه فشار تولید یا رسیدن به ایده اجرائی و تولید خلاق روی افراد شرکت‌کننده نبوده و قرار بوده یک‌سری هنرمندان غیرایرانی در طول جشنواره در ایران اقامت کنند، کشور ما و هنرمندان ما را بشناسند و با آنان تعامل و گفت‌وگو کنند و ببینند در آینده می‌خواهند با هم کار کنند یا نمی‌خواهند. این به معنای این نیست که بنا بوده در مدت اقامتشان اثری تولید کنند. مقاله‌ای خواندم که نوشته بود خروجی‌ها، خروجی‌های غیرخلاقی بوده، درحالی‌که اصلا قرار نبوده خروجی خلاقه‌ای در اثر یک هفته معاشرت و همنشینی هنرمندان ایرانی و غیرایرانی ایجاد شود، بلکه صرفا آشنایی این هنرمندان مدنظر ما بوده که در این زمینه به نظرم بسیار موفق عمل شد و ما بین تئاتری‌های ایران و دنیا یک شبکه ارتباطی ایجاد کنیم که این دوستان اگر خواستند در آینده کار مشترک کنند. هدف از رزیدنسی در همه‌جای دنیا این است که شهرداری‌ها یا جشنواره‌ها هنرمندان خارجی را دعوت می‌کنند تا کشورشان بهتر شناخته شود. در جهانی که مدام علیه کشور ما اخبار نامربوط و پر از سوءتفاهم در حال انتشار است، رزیدنسی‌ها فرصت بسیار خوبی هستند برای اینکه ما خودمان را آن‌گونه که هستیم معرفی کنیم؛ برای اینکه بگوییم در کشور ما تئاتر زنده است و هنرمندان مدام در حال خلق و پرورش ایده هستند. ما فقط از میهمانان خواستیم گزارشی از حضورشان بدهند که اتفاقا گزارش‌های خیلی خوبی هم دادند و اگر کسانی هم مایل باشند که اجرای مشترکی ایجاد کنند قطعا ارتباطشان را حفظ می‌کنند. اهمیت رزیدنسی برای ما، ایجاد ارتباط بیست‌وچند هنرمند با یکدیگر بود و قطعا نتایج خوبی را در آینده در پی خواهد داشت.

چرا پیش از این چنین رزیدنسی‌هایی برگزار نمی‌شده؟

چون به این هنرمندان پیش از این دسترسی وجود نداشته. رزیدنسی کار مشترک نیست، هدف تولید نیست، موضوعات هم بهانه‌هایی هستند که گفت‌وگوهایی صورت بگیرد. چرا ما خروجی‌محور هستیم؟ این خیلی ضربه‌زننده است، به فرایند و پروسه باید توجه داشته باشیم. نهایتا خروجی مدنظر نبوده و ارائه گزارش از گفت‌وگوهایشان مدنظر بوده که در این خصوص موفقیت‌آمیز عمل شده.

پنل‌هایی با حضور اسامی مطرح تئاتر اروپا نیز در جشنواره امسال برگزار می‌شوند. هدف از افزودن این بخش و دستاورد آن را نیز بگویید.

تئاتر ما، همان‌طور که تم جشنواره امسال هم «گفت‌وگو» بود، نیاز مبرمی به گفت‌وگو دارد. تئاتر ما باید در جریان اتفاقاتی که درحال‌حاضر در تئاتر دنیا در حال رخ‌دادن است قرار گیرد. تئاتر دانشگاهی ما باید در جریان اینکه کارگردانانی که امروز جوایز بزرگ دنیا را می‌گیرند به چه فکر می‌کنند قرار بگیرد و بداند تئاتر، برای آنها اساسا چطور شکل می‌گیرد. نشست‌های گفت‌وگو اتفاق مهمی است که جایش همیشه خالی بوده. نمی‌توانیم تئاترمان را یک جزیره فرض کنیم که با تأخیری که کتاب‌های مرجع منتشر می‌شوند، دانشمان را ارتقا دهیم. باید بدانیم در دنیای تئاتر چه اتفاقی می‌افتد. یکی از راه‌های این به‌روزرسانی، برگزاری پنل‌هاست که تبادلاتی بین کارگردانان ایرانی و خارجی صورت می‌گیرد تا کارگردانان ما بدانند چه کسانی امروز در دنیا پیشرو هستند. امسال یکی از اتفاقات جشنواره همین برگزاری پنل‌هاست. کاش در برنامه‌ریزی سالانه تئاتر چنین پنل‌هایی وجود داشته باشند و جزء روتین تئاتر ما باشد. متأسفانه جامعه روشنفکری ما هنوز عادت نکرده که در چنین گفت‌وگوهایی سهیم شود، امیدوارم به‌سرعت همه‌گیر شود. اگر این افراد در هرجای دیگر دنیا بودند؛ مثلا خانم سوزان کندی که امسال بزرگ‌ترین جایزه تئاتر اروپا را برده، لحظه‌ای، نه مردم و نه خبرنگاران ایشان را آسوده نمی‌گذاشتند. اینها اتفاقات مهمی است که در جشنواره امسال افتاده و باید بیشتر مورد توجه قرار بگیرد.

برای حضور کارگردانان مطرحی از کشورهایی نظیر آلمان تلاش‌هایی صورت گرفته و اجرائی نظیر هملت در جشنواره فجر امسال روی صحنه می‌رود، اما آیا با گروه‌های شاخص‌تری برای حضور رایزنی نکردید؟ اگر رایزنی کردید، چرا نهایتا منجر به حضورشان در جشنواره فجر نشد؟

اتفاقا امسال هدف ما دعوت از کارگردانان مشهور نبود؛ هدف ما دعوت از کارگردانان جوان و خلاقی بود که نمایش‌هایشان اتفاقا در سطح خودشان بسیار دیده شده و هدفمان جوان‌گرایی بود. نسل جوانی وارد تئاتر شده که هدف ما دعوت از این نسل جدید بود که پیشنهادات فرمی و اجرائی متفاوتی دارند و بد نیست که ما «هملت»ی از کارگردان جوان آلمانی ببینیم. اگر امسال به میهمانان نگاه کنیم متوجه می‌شویم که همه یک نسل جوان‌تر شده‌اند و این اتفاقی بود که تعمدا رخ داد. اجراهای صاحب سبک و تفکر را برای معرفی جامعه خودشان انتخاب کردیم.

در بخش بین‌الملل بعضی از اجراهای ایرانی نظیر «این یک پیپ نیست»، محمد مساوات نیز روی صحنه می‌رود. اولویت‌بندی برای اجراهای داخلی و خارجی این بخش به چه صورت بود؟

من چندان دخالتی در انتخاب اجراهای ایرانی بخش بین‌الملل نداشتم. من فقط مشاوره‌هایی دادم و فکر می‌کنم هیئت انتخاب معیارهای خاص خودشان را برای انتخاب آثار داشتند و توضیحات را کسانی باید بدهند که آثار را گزینش کرده‌اند.

برای انتخاب داوران بخش بین‌الملل چه‌چیز برای شما مطرح بود و شاخصه انتخاب‌هایتان در این زمینه چه بود؟

در انتخاب داوران هدفمان حفظ تنوع بود و همچنین گزینش افرادی که هم کار تجربی کرده‌اند، هم در حوزه دراماتورژی کار کرده‌اند، هم جزء هیئت داوران و مشاوران اجراها بوده‌اند. چون می‌خواستیم آنالیز دقیقی از تنوعی بدهند که در اجراهای بخش بین‌الملل وجود دارد. آقای مهندس‌پور از ابتدا می‌خواستند داورانی را دعوت کنند که هر یک به‌نوبه خودشان، سابقه‌ای در تئاتر داشتند و استاد دانشگاه بودند و عضو هیئت داوران جشنواره‌ها بودند. این ترکیبی که امسال در داوران وجود دارد، ترکیبی متفاوت است.

در نهایت برآیند بخش بین‌الملل امسال جشنواره را چطور می‌بینید؟

برآیند جشنواره امسال در چند حوزه خلاصه می‌شود؛ یکی اینکه ما زیرساخت‌هایی افزون بر اعتمادهایی که در سال‌های پیش ایجاد شده بود، ایجاد کردیم و سطح گفت‌وگویمان امروز با کمپانی‌های تئاتر تغییر کرده و خیلی از کمپانی‌های بین‌المللی امروز برای حضور در جشنواره فجر با هم رقابت می‌کنند. با توجه به معضلاتی که داریم -که اصلی‌ترین معضل دیر شروع‌کردن اقدامات برای حضور گروه‌های خارجی است- همه اتفاقات خیلی مثبت پیش رفته است. باید دفتری دائمی برای بخش بین‌الملل جشنواره تأسیس شود، چون این دیر اقدام‌کردن برای حضور گروه‌های خارجی بسیار آسیب‌زننده است. بسیاری از گروه‌های دنیا از دو سال قبل برنامه‌های تورهایشان را می‌بندند و نمی‌توانیم حضور خیلی از گروه‌های معتبر را به این شکل داشته باشیم. با دائمی‌شدن بخش بین‌الملل، هم بازاریابی جهانی برای آثار ایرانی صورت می‌گیرد و هم می‌توانیم خیلی از گروه‌های معتبر را برای اجرا در فجر دعوت کنیم. در جهانی که رسانه‌ها تصویری ناخوشایند از ایران می‌سازند، بهترین اتفاق برای تغییر این تصویر، تبادل هنرمندان است. امسال با توجه به رزیدنسی‌ها، پنل‌ها و ورک‌شاپ‌ها بسیار موفق بودیم و در حوزه زیرساخت یک قدم رو به جلو برداشتیم. خیزی برداشته شده برای تبدیل‌کردن تئاتر ایران به صدای تئاتر خاورمیانه. دنیا هیچ دسترسی‌ای به تئاتر خاورمیانه ندارد و تنها مجرا جشنواره تئاتر فجر است. اگر روی آن سرمایه‌گذاری کنیم می‌توانیم بهترین گروه‌های خاورمیانه را به دنیا معرفی کنیم. امسال از ترکیه، عراق، جمهوری آذربایجان و گرجستان تئاتر دعوت کردیم و اگر این روند را ادامه دهیم، جشنواره تئاتر فجر پایگاه معرفی هنرهای نمایشی خاورمیانه خواهد شد.

امسال ۱۰ ورک‌شاپ برگزار کردیم که خیلی‌هایشان اتفاقات مهمی بودند. هنرمندانی از پرتغال، یونان، فرانسه، سوئیس و... ورک‌شاپ برگزار کردند و استقبال خیلی خوبی هم صورت گرفت. اصلی‌ترین چیزی که من از آن خوشحالم حضور جوانان نخبه هنرهای نمایشی از کشورهای مختلف در ایران بود و این به نظرم اتفاق خیلی مهمی است. مدیران جشنواره‌های خیلی خوبی به ایران آمدند و دارند تئاترهای ایرانی را می‌بینند و این موفقیت خیلی خوبی بوده که توانستیم این افراد را جذب کنیم. نکته دیگر این است که هر سال باید شیوه برخورد با میهمانان عوض شود. ایده‌ای که داشتم و نشد اجرایش کنیم این بود که ۳۰ کار از تئاتر ایران انتخاب کنیم و در سه، چهار روز به ۴۰، ۵۰ تهیه‌کننده و مدیر فستیوال نشان بدهیم و پکیجی درباره کارها به آنها ارائه شود و فایلی از تکنیک‌هایی که در اثر به‌کار رفته به آنها بدهیم. با حمایت دولت حتما چنین چیزی امکان‌پذیر خواهد شد. ایران با یک برنامه‌ریزی طولانی مدت می‌تواند در حوزه تئاتر، زنده‌بودن هنر خاورمیانه را نمایندگی کند. با تخصیص بودجه و برنامه‌ریزی، می‌توان این دغدغه را به جهان منتقل کرد تا کسی جرئت نکند ایرانیان را لااقل در فضای روشنفکری تروریست بنامد. در گپ‌وگفت با هنرمندانی که میهمان ما بودند صحبت از همین بود که چقدر تصویر آنها با همین حضور چندروزه درباره ایران تغییر کرده و این موفقیت بزرگی است و نباید آن را دست‌کم گرفت و دستاوردهای هنری ما مهم‌ترین صدای ماست برای ارائه به جهان.

«شکل آب» بهترین فیلم سال به انتخاب انجمن تهیه‌کنندگان آمریکا شد

بیست‌ونهمین دوره جوایز سالانه انجمن تهیه‌کنندگان آمریکا (PGA)، یکشنبه صبح به وقت ایران، در هتل بورلی هیلتن در بورلی هیلز برگزار شد و برندگان ۱۲ بخش سینمایی و تلویزیونی معرفی شدند.

در بخش فیلم‌های بلند داستانی، گی‌یرمو دل تورو و جی. مایلز دیل برای«شکل آب» جایزه داریل‌اف.زانوک بهترین تهیه‌کننده سال را دریافت کردند. «بیمار بزرگ»، «با اسم خودت به من زنگ بزن»، «دانکرک»، «برو بیرون»، «من، تونیا»، «لیدی برد»، «بازی مالی»، «پست»، «سه بیلبورد بیرون ابینگ، میزوری» و«واندر وومن» دیگر نامزدهای این بخش بودند. دل تورو در مراسم حضور نداشت؛ دیل جایزه را گرفت و به نمایندگی از او یک بیانیه خواند. کارگردان مکزیکی برای دیدن پدر بیمارش به کشور خود سفر کرده است. «شکل آب» یکی از فیلم‌های پیشتاز فصل جوایز سینمایی است. این فیلم فانتزی-رمانتیک سپتامبر پیش برنده جایزه شیر طلای هفتادوچهارمین دوره جشنواره فیلم ونیز شد و در جوایز گلدن‌گلوب در دو بخش بهترین کارگردان و بهترین موسیقی (الکساندر دپلا) جایزه گرفت. «شکل آب» نامزد دریافت ۱۲ جایزه بفتا هم هست. داستان فیلم در ۱۹۶۲ و در دوران جنگ سرد روی می‌دهد. یک نظافتچی و همکارش که در آزمایشگاهی دولتی مشغول کار هستند، در یک مخزن آب مخلوقی دوزیست را کشف می‌کنند. نظافتچی از روی تنهایی با مخلوق دوست می‌شود و... ؛ سالی هاوکینز، مایکل شانون، ریچارد جنکینز و اکتاویا اسپنسر در«شکل آب» بازی می‌کنند. جایزه داریل‌اف.زانوک یک شاخص قوی برای پیش‌بینی برنده

اسکار بهترین فیلم است، تا حدی به این دلیل است که PGA از یک سیستم رأی‌گیری مشابه آکادمی علوم و هنرهای سینمایی استفاده می‌کند. انجمن تهیه‌کنندگان آمریکا و آکادمی، هر دو از سال ۲۰۰۹ تعداد نامزدهای بخش بهترین فیلم را به ۱۰ رساندند. آکادمی در ۲۰۱۱ با بازبینی در قوانین خود تعداد نامزدها را بین پنج تا ۱۰ کرد، اما PGA همچنان هر سال ۱۰ فیلم را نامزد جایزه داریل‌اف.زانوک می‌کند که البته امسال این قاعده را شکست و برای نخستین‌بار ۱۱ فیلم را نامزد کرد. از ۲۸ برنده قبلی این انجمن ۱۹ برنده، اسکار بهترین فیلم را هم بردند. البته در دو سال گذشته این اتفاق نیفتاد. سال پیش انجمن تهیه‌کنندگان آمریکا جایزه داریل‌اف.زانوک، بهترین تهیه‌کننده سال را به «لالالند» اعطا کرد، اما بعدا «مهتاب» اسکار بهترین فیلم را برد. دو سال پیش نیز درحالی‌که انجمن تهیه‌کنندگان آمریکا «کسری بزرگ» به کارگردانی آدام مکی را انتخاب کرد، جایزه اسکار بهترین فیلم به «مرکز توجه» ساخته تام مکارتی رسید. پیش از آن، هشت سال پیاپی، برنده‌های PGA و آکادمی علوم و هنرهای سینمایی -«پیرمردها کشوری ندارند»، «میلیونر زاغه‌نشین»، «قفسه درد»، «گفتار پادشاه»، «هنرمند»، «آرگو»، «۱۲ سال بردگی» و «بردمن» - یکی بودند. انجمن تهیه‌کنندگان آمریکا هشت هزارو ۲۰۰ عضو دارد. شاخه تهیه‌کنندگان آکادمی که تقریبا همه آنها عضو انجمن تهیه‌کنندگان هستند، حدود هشت درصد از کل اعضای رأی‌دهنده آکادمی را شامل می‌شود. در دیگر بخش‌ها، «کوکو» به تهیه‌کنندگی دارلا اندرسن، جایزه بهترین فیلم انیمیشن را از آن خود کرد. «بچه‌رئیس»، «من نفرت‌انگیز۳»، «فردیناند» و «فیلم بتمن لگو» رقبای «کوکو» در این بخش بودند. «جین» به تهیه‌کنندگی برت مورگن، برایان برک، تونی گربر و جیمز اسمیت برنده جایزه بهترین مستند شد. «در جستجوی مرجان»، «شهر اشباح»، «فریادهایی از سوریه»، «زمین: یک روز شگفت‌انگیز» و «روزنامه‌نگار: زندگی و دوران بن برادلی»، دیگر نامزدهای این بخش بودند. جوایز ویژه انجمن تهیه‌کنندگان آمریکا به جردن پیلی برای «برو بیرون» (جایزه استنلی کریمر)، آوا دوورنی (جایزه ویژنری)، چارلز روون (جایزه دستاورد دیوید او. سلزنیک در سینما)، رایان مورفی (جایزه دستاورد نورمن لیر در تلویزیون) و دانا لانگلی (جایزه مایلستون) اعطا شد.

«رئال‌مادرید یازده بارسلونا یک» به شهرزاد می‌آید

● نمایش «رئال‌مادرید یازده بارسلونا یک»، به نویسندگی و کارگردانی سیدمهدی شجاعی، از بیستم بهمن ۹۶ هر شب ساعت ۱۸:۳۰ در تماشاخانه شهرزاد روی صحنه می‌رود. این نمایش با بازی امیرحسین فتحی، میثاق زارع، بانیپال شومون، الهام شعبانی، مروارید جعفری، فاطیما بهارمست، آرش اشاداد و سینا رازانی و به تهیه‌کنندگی گروه هنر آگورا دومین اثر سیدمهدی شجاعی در عرصه تئاتر است. شجاعی پیش‌تر در سال ۹۳ نمایش «ننه دلاور» را در تالار حافظ روی صحنه برده بود. سایر عوامل این اجرا عبارت‌اند از مشاور کارگردان: مروارید جعفری، دستیار کارگردان و برنامه‌ریز: برزین صالحی، مدیر تولید: فروک فرهپور، طراح صحنه: گروه هنری آگورا، طراح گریم: علی شفیعی، طراح لباس: سحر صادقی، طراح صدا: رامتین ناهیدی، طراح نور: گروه هنری آگورا، مشاور طراحی نور: شهاب مهربان، طراح گرافیک و عکاس: محمد صادق زرجویان و مدیر صحنه: بنیامین سیدنیا. در خلاصه این نمایش آمده است: «پسر خانوم کارار (خوآن) بهترین تک‌تیراندازِ شهر ماردیده، ولی خانوم کارار هشت ساله به‌جای جنگ فرستادتش ماهیگیری چون نمی‌خواد اونم مثل پدرش کشته شه.

جشنواره سی‌وششم

روز سوم تئاتر فجر

تناقضات پیش‌رو

● **رضا آشفته:** در روز سوم جشنواره سی‌وششم تئاتر فجر، نمونه‌های متناقضی را پیش‌رو داشتیم؛ اینکه برخی از آثار ایرانی با آنکه حرفه‌ای هستند، اما با توجه به رویکرد تجاری چندان درخور یک متن شناخته جهانی نیستند و بیانگر اعتبار جشنواره ۳۶ساله نخواهند بود. همچنین رفتن ایرانی‌ها به خارج نمی‌تواند همیشه هم بیانگر امری توسعه‌یافته باشد، چنانچه در ایران خودمان نیز توانمندی‌های بسیاری هست. هم اینکه شهرستان‌ها توش‌وتوان لازم را برای آن‌همه انگیزه حضور در تئاتر را ندارند و باید برای آن برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری شود و همچنین هزینه شود که در این سرمایه‌گذاری‌ها رشد فرهنگی در کلیت ایران اتفاق بیفتد، چنانچه شهر مشهد نمونه‌ای از این قطب‌سازی در ایران است.

هنر: هنر، نوشته یاسمینا رضای فرانسوی- ایرانی است که درواقع یک شاهکار جهانی را در اواخر قرن بیستم خلق کرده است. اینکه یک تابلوی سفید، ۲۰ هزار یورو از سوی سرژ پزشک خریداری شود، برای دوستش، مارک مهندس، چندان منطقی نیست، اما ایوان رقصنده به دنبال بی‌تفاوتی‌ها و بی‌خیالی‌های همیشگی خود است و قبول می‌کند که یک پزشک پولدار برای رضایت دل و میل درونی‌اش دست به چنین خرید مبتذل و دور از ذهنی بزند، اما مارک حقیقی‌تر به همه‌چیز می‌اندیشد. او این خرید را یک ضربه مهلک به پیکره دوستی چندین‌ساله‌شان تلقی می‌کند که باعث دعوا و مرافعه و در نهایت دورافتادگی از همدیگر خواهد شد. ایوان اما می‌خواهد مصالحه کند، چون پایبند به رفاقت است و می‌خواهد با کاترین عروسی کند و این دو باید در آن مجلس ضیافت حضور داشته باشند و به ظاهر اینها با هم دوستی‌شان را ادامه می‌دهند، اما از ته دل راضی به این تداوم نیستند و... .

وحید رهبانی نیز به‌جای عمیق‌شدن در صورت‌مسئله، در همان سطح به دنبال جلب رضایت لوده‌وار است و نمی‌خواهد مخاطبش به درکی حقیقی از این بورژوازی ویرانگر برسد، بنابراین هم متن را دچار ابهام می‌کند که هر دو وجه تراژدی و کمدی را دارد و هم از حضور علی‌السویه‌اش در میان کارهای دقیق‌تر جشنواره ضربه می‌خورد.

هیاهوی پرهیاهو: این نمایش برداشتی آزاد از رمانی با همین نام از بهومیل هرابال است، اما افشین غفاری در فرانسه و بنابر تجربه زیست در ایران به دنبال بیان تناقضاتی است که شامل حال خودش می‌شود که در ساختار نیز از کلام پرهیز و رقص را شیوه اجرایش می‌کند، البته در جاهایی به گفتار به زبان فرانسه از رمان و ارائه آن به شکل نوشتار بر دیوار و به زبان پارسی اتکا می‌کند و در جاهایی نیز که بسیار هم طغیان‌گرایانه می‌نماید، به گفتن حروف و ادای کلمات بسنده می‌کند. شاید این همان رمز خوشبختی در ارجاع به کلام باشد و نوشتار که نتیجه‌اش کتاب و روزنامه است، اما اصرار بر آن نیز ضد خوشبختی خواهد بود و این‌همه ملاحظه‌گری‌های انسانی راه به جایی نخواهد برد، مگر نتیجه‌اش ویرانی در زندگی‌اش باشد. البته این مفهوم که در بالا متذکر شدم، بسیار متفاوت با اندیشه رمان تنهایی پرهیاهو است و در اینجا انسان در گستره کلی‌تر و به‌دور از بستگی‌های تک‌ساحتی دارد ارزیابی می‌شود، اما در اسارت انسان دچار دلتنگی‌های بی‌پایان خواهیم بود که نتیجه‌اش روان‌پریشی همگانی است که دارد بر کل جهان تحمیل می‌شود.

اتاق ورونیکا: این نمایش نوشته آیرا لوین و کار حسین اکبرپور از مشهد، مثل بازی می‌ماند و بازی‌هایی که تودرتو است و مانند هزارتویی مسیر آدم‌ها را برای رسیدن به آرمان‌های پلیدشان که نوعی آرامش اهریمنی است و در آن قتل دیگران چنین ارضای روحی و امکان زیستنی را برایشان فراهم می‌کند. اتاق ورونیکا نمایشی پیچیده است و ساختاری قرص و محکم دارد و از آن‌دست متونی است که هر گروه و کارگردانی به‌راحتی از پس اجرایش برنخواهد آمد و مطمئنا حتی بهترین کارگردانان هم به‌نوعی آن را اجرا خواهند کرد که تا حدودی با اصل و اساس متن فاصله خواهد داشت، مگر آنکه یک کارگردان و گروهش بعد از مدت‌ها تحلیل و تفکر و بعد از آن تمرین و ممارست بتوانند به‌نوعی قابل‌پذیرش‌تر از پس اجرایش برآیند. حالا اگر این هنرمندان برایشان شاعرانگی در اجرا مهم باشد، حتما با صرافت و ظرافت مطمئن‌تر به تئاتر نظر می‌اندازند و می‌توانند بیانگر اتفاقات قابل‌لمس‌تری باشند که همیشه شعرگونگی یک تئاتر چنین توش‌وتوانی را دارد که انسان را دچار درک معنوی از خویشتن کند. بنابراین می‌توانست عنصر شگفتی‌ساز در این اجرا فضا باشد و فضای شهودی که انسان را از ساحت مادی به ساحت شهودی رهنمون می‌کند همانا در فضایی پرتحرک در اتکای به طراحی صحنه سیار و لباس‌های متنوع و نورپردازی‌های سیال برای بازنمایی صحنه‌های ذهنی و روانی و درعین‌حال قابل لمس‌کردن لحظه‌های عینی‌تر بازنمایی خواهد شد.

آگهی ابلاغ مفاد ماده ۱۷ قانون رسیدگی به تخلفات اداری به خانم نسرین عباسی

نوبت دوم

" بدینوسیله مفاد ماده ۱۷ قانون رسیدگی به تخلفات اداری کارکنان به شرح ذیل به خانم نسرین عباسی فرزند ولی اله کارمند مدیریت شعب بانک در استان تهران ابلاغ می گردد .

رئیس مجلس شورای اسلامی ، وزراء یا بالاترین مقام سازمانهای مستقل دولتی و نهادهای انقلاب اسلامی و سازمانهای موضوع تبصره ۱ ماده ۱ این قانون ، شهردار تهران ، شهرداران مراکز استانها ، استانداران و رؤسای دانشگاهها می توانند کارمندانی را که بیش از دو ماه متوالی و یا چهار ماه متناوب در سال بدون عذر موجه در محل خدمت حاضر نشده اند از خدمت در وزارتخانه یا دستگاه متبوع اخراج نماید ."

لذا به نامبرده ابلاغ می گردد حداکثر ظرف مدت ۱۰ روز از تاریخ درج این آگهی به محل خدمت خود مراجعه و یا مدارک و مستندات مربوط به موجه نمودن ایام غیبت خود را به این اداره کل تحویل نماید در غیر اینصورت مفاد ماده یاد شده اجراء خواهد شد .

این آگهی در دو نوبت متوالی در یکی از روزنامه های رسمی درج می گردد .

م الف ۳۴۵۶

اداره کل امور کارکنان بانک کشاورزی